

телно положение задъ стѣнитѣ и задъ каменѣти на гробиштата. Това стана на 9 май (27 апр.). Много селане излизаха изъ селото да се прѣдадатъ, нъ ги колежа, като имъ зимаха оръжието. Други ти, които побѣгнаха прѣзъ полето, се хванаха и заклаха. Баши-бозуци ги държаха селанѣти обиколени въ црѣквата три дни, и стрѣлаха врѣзъ оногова, който се покажеше, и, отъ друга страна, плѣбнаха и горѣха къштитѣ въ селото.

Слѣдъ малко, въ четвъртъкъ вечеръ, на 27 априль, пристигна отъ Пловдивъ Рашидъ паша съ единъ батальонъ редифи и съ останалитѣ баши-бозуци. Приказоватъ, че тии прѣдлагали на въстанницитѣ да се прѣдадатъ, нъ Перушгичане доказоватъ, че никога не имъ се е правило таѣво прѣдложение, зашто то тии се били рѣшили да се прѣдадатъ на редовна войска. Рашидъ паша, като чу отъ баши-бозуцитѣ на Ахмедъ-ага, че „руски и сръбски войски“ бранетъ црѣквата, начена тутакаси да на бомбардира. Прѣзъ нощтъ та селанѣти затворени въ црѣквата, конато се намира на бърдото, рѣшаватъ да се оставетъ. Тии пробиватъ една дупка въ стѣната и начеватъ да бѣгатъ. Мнозина отидоха въ Устина да се прѣдадатъ тамъ, и, честитъ съмъ да кажа, че съ тѣхъ се отнесоха добръ въ повечето случаи. Други ти побѣгнаха въ друга та црѣква.

На утринъта, Рашидъ паша, като видѣ, че црѣквата на бърдото е напустната, расположи така артилерията си, шгото да може да бомбардира друга та црѣква. Много бомби прѣминаха прѣзъ прозорцитѣ и убиха много свѣтъ. Защитницитѣ на црѣквата се държаха добръ до събота утринъта (1 май), когато за прѣвъ пътъ съзрѣха редовна войска. Тогаватѣ ти отворетъ црковнитѣ врата; една годѣма частъ отъ обадени ти излѣзе да се прѣдаде, нъ на часътъ ги исклаха всичкитѣ. Останалитѣ рѣшиха да се бранетъ до крайностъ. Нъ най-сетнѣ двѣ три жени се хвърлиха сами внѣ отъ црѣквата и сполучиха да привлѣкатъ внимание то на войницитѣ, които, като имъ пожалиха животътъ, свѣтѣваха Българетѣ да се прѣдадатъ.

Въ началото на бранение то на селото, младитѣ момѣ си изрѣзали коситѣ и се облѣкли въ мъжки дрѣхи да спасатъ честъта си, ако се случатъ да паднатъ въ турски рѣцѣ. На крайтъ на битвата единъ мъжъ на име Спасъ Гиновъ закла двѣтъ си сестри, жена си и четиретѣ си дѣца да ги не види паднали въ турски рѣцѣ, послѣ уби и себе си.

Всичкитѣ жители отъ селото, които се прѣдадоха, съшто и ониа, които побѣгнаха въ турскитѣ села, се проводиха подъ стража въ Пловдивъ да ги затворетъ тамъ. Женитѣ и дѣцата най-послѣ пуснаха, нъ мъжѣти останаха много врѣме затворени.

Слѣдъ призивание то на селото, црѣквитѣ се ограбиха и отчасти растуриха. Гробиштата и градини ти на много селане се изорача да трѣсетъ имане; и наистина, много скъпѣ нѣштѣ се намѣриха. Турцитѣ смѣтатъ това, като едно доказателство, че селото се е пригответовало за въстание. Нъ това не трѣбова да се смѣта така, зашто то Българетѣ иматъ обичай да кринетъ скъпѣти си нѣштѣ отъ кражба или отъ огнь въ земята.

Перушгича съеинаха съвсѣмъ; тамъ не остана ни една стрѣха, ни една стѣна, освѣнъ на црѣквитѣ. Близу до 1000 души погинаха. Тѣлата останаха много врѣме незаровени, конето се доказа отъ много париградскѣ вѣстницѣ — и правителството нештѣ да ги зарови, освѣнъ съ строгитѣ прѣдставлениа на консулитѣ отъ Пловдивъ.